

ENTER
ทดลองอ่าน
ENTER
ทดลองฟัง
ENTER
ทดลองดู

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

ทะเลสาบ
ฮิว
นางสาว
บะเร็น

将 破

Mao Ni เข็มม นตเตย แปะ

ENTER

ทดลองอ่าน

จะ
ENTER
สยบฟ้า
พิชิตปฐพี
ทดลองอ่าน
จะ

Mao Ni เข็มหมุด แฉก

ENTER

ทดลองอ่าน

将起

สงครามฟ้า
พิชิตปฐพี

สยบฟ้ามืดปฐพี 17

Mao Ni เขียน มถแหง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 17

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2213-9

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

กล่าวถึงสามผู้มงามายในปฐพีกับความรู้สึกที่พวกเธอมีต่อหนึ่งเซวีย พอจะจำแนกออกได้ว่าคนหนึ่งนับถือชอบพอ คนหนึ่งชิงชังเคียดแค้น ส่วนอีกหนึ่งคนที่เหลือ... ค่อนข้างคลุมเครือ เพราะแม้จะดูถูกดูแคลนหนึ่งเซวีย แต่เธอกับเขาดันเป็นคนประเภทเดียวกันเสียนี้!

ใช่แล้ว เรากำลังพูดถึงผู้มงามายยูทซ์ หลังแยกกันที่ทุ่งร้างชะตาชีวิตของเธอก็กลับตาลปัตรจากหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อถูกลดคุณค่า หน้าซำที่ยังบีบคั้นกันหนักเข้า ก็ไม่แปลกที่เธอจะ 'หนีออกจากบ้าน' มันซะเลย อย่าลืมนึกว่าเมื่อไม่นานนี้เองที่อดีตจ้าวบัลลังก์แสงสว่างก็หนีออกจากบ้านเช่นกัน แต่แห่งที่ที่ทั้งสองเลือกไปถึงเป็นนางอัน แล้วยังต้องไปวอแวกับสองนายบ่าวคู่ นั้นเหมือนกันอีก

เอาละสิ่งานนี้ หนึ่งเซวียปะทะเยี่ยหงอวี เสือสองตัวจะอยู่ร่วมบ้านเดียวกัน ยังไงหนอ... รอชมกันได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พินคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คีระนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เกิดทุนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมั่นสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกละหลกหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

กระบี่สายฟ้า

วันนี้หนึ่งเซียวรู้สึกแปลกใจที่ไม่เห็นแม้แต่เงาของเงินฝี่ฝี่กับ
ถึงเสียวถึง

ระหว่างเดินลงเขามันแหวะห่อจิวชูขึ้นไปหาตำราอ่าน พอเห็น
ศิษย์พี่สามอวีเหียนนั่งคัดตัวอักษรอยู่ที่เดิมก็เข้าไปคารวะและ
สอบถาม คิดไม่ถึงนางก็ไม่รู้เช่นกันว่าถึงเสียวถึงไปไหน

ไม่แนเงินฝี่ฝี่อาจจะพาดังเสียวถึงไปหาที่สงบนั่งพลอดรักกันอยู่
ก็เป็นได้ มันนี่อย่างขำขัน แต่เพียงชั่วพริบตาเดียวสีหน้าก็เปลี่ยนเป็น
เคร่งขรึม

อวีเหียนวางพู่กันในมือ เงยหน้ากล่าวกับมัน

"เรื่องบางเรื่องต้องให้เจ้าตัวจัดการเอง กังวลแทนไปก็ไม่มีประโยชน์
อย่างเช่นเรื่องของเจ้าในตอนนั้นก็มิแต่เจ้าเท่านั้นที่รู้ดีที่สุดว่าควรต้อง
ทำอย่างไร"

ช่วงนี้เป็นปลายวสันตฤดู หน้าต่างฝั่งทิศตะวันออกไร้แสงแดด
ลมที่พัดผ่านแมกไม้เข้ามาเริ่มชุ่มชื้นและอบอุ่น ป่าข้างบึงแววเสียง

จักจั้นมาเป็นระยะ

หนึ่งเขวียเข้าใจความหมายที่นางต้องการสื่อ ขณะมองใบหน้า
สดใสอ่อนวัยซึ่งขัดกับดวงตาที่สงบนิ่งเคร่งขรึมของนาง จู่ๆ มันก็รู้สึกว่
ตัวเองคล้ายลืมนิ่งสิ่งสำคัญบางอย่างเกี่ยวกับนางไป

ในที่สุดลมร้อนก็พัดจากทะเลเข้าสู่แผ่นดินใหญ่ แคว้นเทพซีหลิง
อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแคว้นต้าถัง โกลั้ทะเลมากกว่า ฤดูคิมหันต์
จึงมาถึงก่อน

สายฝนและอากาศอันอบอุ่นทำให้หมู่มวลพฤษาบนเขาเถาซาน
เจริญงอกงาม มองไปเห็นแต่ความเขียวขจี เพิ่มความสดชื่นให้กับ
บรรยากาศรอบด้าน ขณะเดียวกันก็ลดความน่าเกรงขามให้แก่หมู่วิหาร
อารามจำนวนมากที่ตั้งอยู่บนหน้าผา

บริเวณค่อนข้างเปล้าเปลี่ยววังเวงบนหน้าผาแถบที่สามมีห้องศิลา
อยู่ห้องหนึ่ง เมื่อเทียบกับความเขียวขุ่มที่อยู่รายรอบห้องศิลานี้ไม่เพียง
ให้ความรู้สึกแห้งแล้ง ยังให้ความรู้สึกหดหู่เหงาหงอยอีกด้วย หันมอง
ไปทางใดไม่เจอะเจอแม้เงาของวิหค อย่ว่าแต่เงาของผู้คน

ห้องศิลาที่ว่ามิได้ถูกปิดตาย ด้านที่ติดกับหน้าผาเจาะช่องลม
เอาไว้หลายสิบช่อง แสงตะวันสามารถส่องลอดเข้ามาได้ แม้จะไม่ทำให้
ห้องสว่างแจ้ง แต่อย่างน้อยก็ลดความมืดสลัวลงได้บ้าง

ใต้แนวช่องลมมีโต๊ะหนังสือวางไว้ตัวหนึ่ง เยียหงอวีกำลังนั่งมอง
กระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยสีหน้าจดจ่อ สมาธิทั้งหมดล้วนอยู่
บนกระดาษแผ่นนี้

นี่ก็คือจดหมายที่มาจากศาลากระบี่แคว้นหนานจิ้น บนนั้นวาดรูป
กระบี่ไว้เล่มหนึ่งอย่างหยาบๆ!

หลายวันที่ผ่านมานางหมกตัวอยู่แต่ในห้องมองภาพนี้อย่าง
 เอาเป็นเอาตาย ไม่ยอมอย่างกรายออกไปข้างนอก อาหารการกิน
 ล้วนให้บ่าวไพร่ในหน่วยพิพากษาจัดส่งเข้ามา ไม่รับรู้ว่าที่ด้านนอก
 ฤดูกาลกำลังแปรเปลี่ยน ต้นท้อกำลังออกดอกบานสะพรั่ง ต้นหลิว
 กำลังผลิใบเขียวขจี และยังไม่สนใจท่าทีที่เปลี่ยนไปของคนในอาศรม

กลางดึกของคืนวันหนึ่งจู่ๆ ก็มีเสียงเคาะประตู

ประตูถูกผลักเข้ามาซำๆ เผยให้เห็นใบหน้าที่ยืนแตงความสุภาพ
 อ่อนน้อมของเงินปาฉื่อ มันใช้สายตากวาดมองเรือนร่างอรรชรในชุดนักรบ
 อย่างรวดเร็วก่อนก้มหน้ากล่าวว่

"ใต้เท้าถหลังรอฟังคำตอบของท่านอยู่"

เงินปาฉื่อเป็นคนของหน่วยพิพากษา และยังคงเป็นองหาลิ่ง
 ของทหารม้าอาศรมเทพก่อนถูกถอดออกจากตำแหน่ง ใต้เท้าถหลัง
 ที่มันพูดถึงจึงยอมมิใช่ตัวมัน แต่เป็นหัวเคอติ่ องหาลิ่งขององครักษ์เทพ
 ที่มีฐานะสูงส่งเป็นพิเศษ

เย่หยงอวี่ยังคงนั่งพลิกตำราตรงหน้าอย่างสงบ จดหมายที่มี
 ภาพกระบี่ถูกนางสอดเก็บไว้ในตำราแต่แรกแล้ว

เห็นนางยังคงเย็นชาไม่แสดงท่าทีใดๆ เงินปาฉื่อก็มิได้รู้สึกผิดคาด
 มันยิ้มเยาะก่อนกล่าวต่อ

"เมื่อวานใต้เท้าถหลังคุกเข่าขอรับรองท่านเจ้านิกายทั้งคืน"

นิ้วเรียวยาวของเย่หยงอวี่ที่กำลังพลิกเปิดตำราชะงักเส็กน้อย
 สายตาที่ตกลงบนหน้ากระดาษเปลี่ยนเป็นเฉยเมยยิ่งขึ้น

"ใต้เท้าถหลังมีความจริงใจต่อท่านมาก แม้แต่ท่านเจ้านิกาย
 ก็ยังรับรู้ได้ถึงจุดนี้ ใต้เท้าถหลังให้เข้ามาถ่ายทอดวงจา หวังว่าท่าน
 จะรับรู้ถึงความจริงใจของมัน"

เงินปาฉื่อไม่พูดอะไรอีก ตามความคิดของมัน แม้แต่เจ้านิกาย
ยังแสดงออกอย่างเงี้ยวๆ ว่าอนุญาต เจ้ามั่นก็แค่ผู้ส่งมกายยุทธ์ที่ถูกปลด
ออกจากตำแหน่ง ยังมีคุณสมบัติอะไรมาปฏิเสธรหรือคด้าง

เยี่ยหงอวีมิได้ปฏิเสธหรือคด้าง มิได้บอกว่าขอเวลาคิดเหมือน
ครั้งที่แล้ว ทั้งยังมีได้หันไปใช้สายตาเดือดตาลแต่เย็นชาหนักกระบี่เต่า
ขึ้นมาพาดฟันอีกฝ่าย นางยังคงนั่งอ่านตำราบนโต๊ะ พลิกเปิดไปเรื่อย ๆ
จนถึงหน้าที่มีจดหมายฉบับนั้นสอดอยู่ นางมองดูลายเส้นไ้ๆ เข้าๆ
ที่ประกอบกันเป็นรูปกระบี่ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา

"แม้จะมีเจ้าอยู่ในมือ แต่เวลากลับไม่เข้าข้างข้า"

เงินปาฉื่อไม่เข้าใจว่านางกำลังรำพึงรำพันถึงเรื่องอะไร

เยี่ยหงอวีตั้งจดหมายออกมาฉีก นางมิได้ฉีกออกเป็นชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อย แต่ค่อยๆ ฉีกไปตามลายเส้นไ้ๆ เข้าๆ นั้นอย่างแคล่วคล่อง
จนได้กระบี่กระดาษออกมา

"เจ้าลองดู นี่คืออะไร"

เยี่ยหงอวีใช้สองนิ้วคีบกระบี่กระดาษเล่มนั้นขึ้นแล้วถามเงินปาฉื่อ
เงินปาฉื่อขมวดคิ้วเพ่งมอง แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็มองไม่ออก
เยี่ยหงอวีกล่าวเยาะๆ

"แม้แต่นี้ก็ยังไม่ออก สมควรแล้วที่นับจากนี้ไปเจ้าจะต้อง
กลายเป็นคนตาบอด"

พูดจบนางก็เสือกกระบี่กระดาษในมือแทงใส่หว่างคิ้วของ
เงินปาฉื่อ

เงินปาฉื่อมีพลังมานอยู่ในด้านสุพิศดารชั้นปลาย ปกติต่อให้เป็น
ตอนที่เยี่ยหงอวียังรุ่งโรจน์ชั่ววอลมันก็เพียงด้อยกว่านางเล็กน้อยเท่านั้น
บัดนี้ด้านมานของเยี่ยหงอวีเสื่อมถอยจนเข้าสู่ระดับสุพิศดารขั้นต้น

ทั้งยังไม่แน่ว่าอาจจะถดถอยลงจนถึงด้านไร้ฉงนแล้ว มิใช่ผู้มงายยุทธ์คนเดิมอีก แล้วมีหรือที่มันยังจะต้องหวาดกลัวนางอยู่เช่นเดิม

ดังนั้นพอเห็นเยี่ยงงอวีใช้เศษกระดาษในมือแทงใส่หว่างคิ้วตนเงินป้าชื่อจิ้งทั้งประหลาดใจและขุ่นเคือง ใบหน้าผุดรอยยิ้มเย้ยหยันในความคิดของมันเศษกระดาษยาวประมาณหนึ่งนิ้วมีนี่ช่างน่าหัวร่อเสียจริง ในเมื่อยอมตายแต่ไม่ยอมก้มศีรษะ เช่นนั้นก็รอรับการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามเถอะ

ทว่าวินาทีต่อมารอยยิ้มเย้ยหยันของมันก็ต้องฉีกค้าง ทั้งนี้เพราะมันรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่ามีกลิ่นอายที่ทรงพลังขุมหนึ่งทะลักพุ่งพรูออกจากเศษกระดาษเข้าปกคลุมร่างมันไว้ภายในพริบตา

นี่คือเจตนารมณักระบี่ที่พิสดารพันลึก!

เงินป้าชื่อคล้ายมองเห็นสายน้ำสีเหลืองขุ่นคลั้กตรงรอยต่อระหว่างพรมแดนแคว้นหนานจิ้นกับแคว้นต้าเหอยกตัวขึ้นโหมซัดใส่ดวงตาทั้งสองข้างของมัน

ความหวาดกลัวจู่โจมมรรคจิตของมันในทันที ถึงตอนนั้นมันเข้าใจแล้วว่าเศษกระดาษชิ้นนั้นมีได้นำหัวร่อ ที่นำหัวร่อคือตัวมันต่างหาก

มันตาดำของมันหดบวมตามสัญชาตญาณการป้องกันตัว ทว่าเจตนารมณักระบี่ได้แผ่พุ่งมาถึงหว่างคิ้วก่อนที่มันจะทันได้ขยับ

ฉีก...ฉีก รอยเลือดจางๆ สองรอยปรากฏขึ้นบนดวงตาทั้งคู่ของเงินป้าชื่ออย่างน่าอัศจรรย์ใจ รอยทั้งสองกรีดผ่านตาดำและตาขาวจนเลือดและของเหลวที่อยู่ภายในไหลทะลักออกมา ความเจ็บปวดและความมืดเข้าครอบงำความรู้สึกนึกคิดของมันในทันที

"โธ้ย! นี่มันอะไรกัน!"

มันยกมือขึ้นปี ดตาหลุดฮวบลงนอนดิ้นอยู่บนพื้นพร้อม กับ

แผดเสียงร้องโหยหวนเหมือนสัตว์ที่กำลังถูกเชือด

เยี่ยงหอวีลูกชิ้นยืนแหวกอกเสื้อ แก่เจ็อนเอี่ยมออกแล้วซุกเก็บ
กระป๋องกระดาษไว้ที่หว่างอกอันอวบหยุ่น พอรับรู้ถึงสัมผัสที่แนบติด
ผิวเนื้อจิตใจก็เปลี่ยนเป็นหนักแน่นมั่นคง นางมองเงินปาฉื่อที่คืนพราดๆ
อยู่แทบเท้า กล่าวเสียงเบานุ่มว่า

"ข้ารู้ว่าเจ้าชอบมองเรือนร่างของข้า ตอนนี้ออกเสื้อข้าเปิดอยู่"

เงินปาฉื่อแผดร้องด้วยความเจ็บปวด เลือดแดงฉานกับของเหลว
ในลูกตาไหลซึมออกจากหว่างนิ้วที่สั่นระริก

เยี่ยงหอวีกล่าวต่อด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

"น่าเสียดายที่เจ้าไม่เห็น"

กลางดึกของคืนนั้นเงินปาฉื่ออดดีดตงหลังทหารม้าอาศรมเทพ
ถูกจู่โจมทำร้ายจนตาบอดโดยผู้มงายยุทธ์เยี่ยงหอวีซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น
ความภาคภูมิใจของอาศรมเทพ หลังเกิดเรื่องเยี่ยงหอวีได้อาศัยความมืด
แอบหนีลงจากเขา ไม่มีผู้ใดรู้ว่านางจะไปยังที่ใด

หลายวันต่อมาคณะทูตของอาศรมเทพที่เดินทางไปเยือน
เมืองฉางอันแคว้นต้าถังก็กลับถึงซีหลิง จากการคำนวณเวลา คณะทูต
สมควรมาถึงตั้งแต่เมื่อหลายวันก่อน แต่มีทราบเป็นเพราะเหตุใด
ระหว่างทางได้แวะหยุดพักที่แคว้นหนานจิ้นก่อนจึงทำให้เสียเวลาไป
ไม่น้อย

ขบวนรถม้าเคลื่อนตัวช้าๆ มาตามทางหินลาดชันแต่ไม่อันตราย
บรรดาผู้คุ้มภฏที่อยู่ในขบวนล้วนสังเกตเห็นถึงบรรยากาศแปลกๆ
ของวันนี้

บริเวณที่รถม้าหุหุราสีดำสลักลวดลายสีทองแล่นผ่าน ผู้คนจะ
พากันหลบเข้าข้างทางก่อนคุกเข่าแสดงความเคารพ เพียงแต่คราวนี้

นอกจากความเคารพยำเกรงแล้วสีหน้าของแต่ละคนยังฉาบทาไว้ด้วยความรู้สึกอื่นๆ อีกด้วย

เจงลี่เสวี่ยเลิกม่านมองดูผู้คนที่คุกเข่าลงต้อนรับ อดชมวอดคิ้วมิได้ เมื่อเห็นสีหน้ากระวนกระวายไม่สบายใจเหล่านั้น

"หรือจะเกิดเรื่องขึ้นแล้วจริงๆ"

มันพึมพำกับตัวเองก่อนหันไปกล่าวกับจ้าวบัลลังก์โองการฟ้า ซึ่งนั่งหลับตาพักผ่อนอยู่

"ศิษย์จะลงไปดูก่อน"

จ้าวบัลลังก์โองการฟ้านิ่งเฉยไม่พูดวาทะอะไร

ตอนนี้ขบวนรถม้าแล่นมาถึงหมู่วิหารด้านล้างซึ่งยังอยู่ห่างจากวิหารใหญ่ของหน่วยโองการฟ้าอีกชั้นหนึ่ง เจงลี่เสวี่ยพอลงจากรถม้า เห็นที่ด้านหน้ามีทหารม้าอาศรมเทพอยู่กลุ่มหนึ่งก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึม เดินตรงเข้าไป

เหล่าทหารม้าเห็นมันเดินตรงเข้ามาก็รีบแสดงความเคารพ แต่เป็นเพราะบนตัวสวมชุดเกราะจึงมิได้ลงจากหลังม้า

เจงลี่เสวี่ยเห็นสีหน้าของเงินปาฉือเต็มไปด้วยความเคียดซึ่งดูร้าย อีกทั้งตาทั้งสองข้างยังถูกปิดด้วยผ้าพันแผลก็อดถามอย่างแปลกใจมิได้

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

เงินปาฉือกอดฟันกรอดตอบว่า

"เยี่ยหงอวี๋ทรมศต่อหน่วยพิพากษา ทรมศต่ออาศรมเทพ ผู้น้อยได้รับคำสั่งจากหลวงหลังให้รวบรวมกำลังคนออกประกาศจับตายนาง"

เยี่ยหงอวี๋ทรมศต่ออาศรมเทพ?

เจงลี่เสวี่ยขมวดคิ้ว เส้นผมที่ขาวราวกับหิมะดูเป็นประกาย เย็นเฉียบ

ตั้งแต่เจ้าวบล้างก็โองการฟ้าทำนายว่าหน่วยพิพากษาจะเกิดเรื่องใหญ่มันก็กังวลใจมาตลอด ที่คณะทูตแะไปที่แคว้นหนานจิ้น ก่อนเดินทางกลับก็มีสาเหตุมาจากเรื่องนี้ ทว่ามันคิดไม่ถึง สุดท้ายแล้ว ก็ยังเกิดเรื่องขึ้นจนได้

มันถามเงินปาฉือเสียงเรียบ

"ข้าจำได้ว่าเจ้าถูกปลดจากตำแหน่งถงหลิงทหารม้าตั้งแต่ปีที่แล้ว ตอนอยู่ในทุ่งร้าง แล้วนี่กลับมารับตำแหน่งเดิมตั้งแต่เมื่อไหร่"

"เมื่อวันก่อนขอรับ"

"หลักเคอตีเป็นถงหลิงขององครักษ์เทพ เมื่อใดกันที่มันสามารถ สอดมือเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องในหน่วยพิพากษา ส่วนตัวเจ้าเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาในหน่วยพิพากษา แต่กลับกล้าไ้มารายทเรียกชื่อหัวหน้าใหญ่เยี่ยงอวีตรงๆ นี่ไม่เรียกว่าล่วงเกินผู้บังคับบัญชาแล้ว เรียกว่าอะไร"

ในอาศรมเทพ เงินปาฉือเป็นคนของหน่วยพิพากษาจึงมีค้อยเกรงกลัวหัวหน้าใหญ่ของหน่วยโองการฟ้าสักเท่าใดนัก ส่ามะหาอะไรกับมันยังถูกเยี่ยงอวีทำร้ายจนตาบอด ในใจคิดแต่จะแก้แค้น ต้องการนำตัวเยี่ยงอวีกลับมาอาศรมเทพให้ได้รับการเหยียดหยามดูถูก และลงทัณฑ์ทรมานอย่างหนัก ดังนั้นมีหรือที่มันจะสนใจในท่าทีของเจิงสี่เสวี่ย

มันตอบเสียงเย็นชา

"นี่เป็นความต้องการของเจ้าวบล้างก็หน่วยพิพากษาด้วยเช่นกัน"

เจิงสี่เสวี่ยเจียบงันไป หากเป็นคำสั่งของต้าเสินกวนหน่วยพิพากษาจริง เช่นนั้นมันก็หมดคำพูดที่จะว่ากล่าว ชั่วขณะนั้นเองรถม้าสี่ดำก็แล่นมาถึง เสียงแหบเครือด้วยความชราดังขึ้นจากภายในรถ

"หน่วยพิพากษามีได้เป็นตัวแทนของอาศรมเทพ"

คราวนี้ทหารม้าอาศรมเทพที่แสนจะตระหง่านเหล่านั้นมิกล้า นั่งวางท่าอยู่บนหลังม้าอีก เมื่ออยู่ต่อหน้าจ้าวบัลลังก์ยอมไม่มีข้ออ้าง เรื่องสวมชุดเกราะมีต้องลงจากหลังม้าแสดงความเคารพ พวกมัน รีบลงมาคุกเข่าคารวะอยู่กับพื้นที่

สีหน้าเงินปาฉือเปลี่ยนเป็นขัดตาขณะคุกเข่าลงซ้ำๆ ภายใต้อ การช่วยเหลือของผู้ติดตาม

"เยี่ยหงอวีไปจากหน่วยพิพากษา แต่ก็มีได้หมายความว่านาง ทรยศต่ออาศรมเทพ นางแค่จากไปชั่วคราวเท่านั้น"

คนในรถม้ากล่าวจบก็ถอนใจเบาๆ

เชิงสี่เสี่ยวรับรู้ได้ถึงความรู้สึกหดหู่เศร้าใจของจ้าวบัลลังก์ ในใจ จึงเศร้าสลดและเตือดตาลขึ้นมาโดยพลัน มันกล่าวกับเงินปาฉือ ที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

"ไปขอรับโทษทัณฑ์เดี๋ยวนี้"

เงินปาฉือเงยหน้าขยับ หากดวงตาไม่ถูกผ้าพันเอาไว้จะต้อง ได้เห็นแววอาฆาตมาร้ายจากมันอย่างแน่นอน

ปีที่แล้วในดินแดนของราชสำนักจ้าวจิ้งก็เป็นเชิงสี่เสี่ยวนี่เองที่ส่ง ลงทัณฑ์มันด้วยกระบะของหนาม ตอนนี้นันกลายเป็นคนตาบอดไปแล้ว ด้วยน้ำมือของเยี่ยหงอวี อีกทั้งเรื่องที่เยี่ยหงอวีทรยศต่ออาศรมเทพ ไครๆ ก็รู้ก็เห็น แล้วอาศัยอะไรมาสั่งให้มันไปขอรับโทษ

ลมดันฤดูพัดผ่านหน้าต่างรถม้าให้ไหวพะเยิบพะยาบ มือเหยี่ยวชรา ข้างหนึ่งยื่นออกมาวางบนกรอบหน้าต่าง

เหล่าทหารม้าและผู้คุ้มกฏทุกคนในที่นั้นพอเห็นต่างก็รีบก้มหน้า จนค้างจรดอก มิกล้าเหลือบมองแม้แต่แวบเดียว แต่เงินปาฉือมองไม่เห็น

สีหน้าจึงยังเต็มไปด้วยความอาฆาต

มือเหยี่ยวยื่นเริ่มเคาะกรอบหน้าต่างซ้าๆ พริบตานั้นกลิ่นอายจางๆ หอบหนึ่งก็แผ่เข้าปกคลุมไปทั่วบริเวณ ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์พอได้ยินเสียงเคาะใจก็กระตุกวูบ บังเกิดความกลัวอย่างประหลาด

มีบางคนเหลือบมองไปทางเงินปาฉื่อ ครั้นแล้วก็ต้องตกใจจนแทบทรุดนั่งลงกับพื้น แต่เงินปาฉื่อเองกลับไม่รู้สึกละใดๆ ทั้งสิ้น ยังคงแสดงสีหน้าเคียดขี้่ง กระทั่งยังคิดจะถกเถียงออกไป

ทว่าพออ้าปากมันกลับพูดไม่ได้ ทั้งยังรู้สึกหวานเอียนในลำคอ มันรู้สึกอะไรก็จึยยกมือขึ้นลูบปากตัวเอง ค่อยสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างที่เป็ยกขึ้นเหนอะหนะ

และแล้วแววเคียดแค้นบนใบหน้ามันก็เปลี่ยนเป็นความหวาดกลัว และสิ้นหวังอย่างถึงที่สุด มันรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น มันไม่มีลุ้นแล้ว สิ่งที่อยู่ในปากเป็นเพียงเศษเลือดเศษเนื้อเลอะๆ เท่านั้น

คนที่เหลือเห็นมุมปากเงินปาฉื่อมีเลือดไหลไม่หยุดก็พากันสุดหายใจเข้าเสียดังด้วยความตื่นตระหนก สองสามคนในนั้นผวาจะเข้าไปช่วยพยุง แต่แล้วก็ฉุกใจคิดได้ รู้ว่านี่ต้องเป็นการลงโทษของจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าในรตม้าอย่างแน่นอนจึงรีบหยุดเท้าเอาไว้

เสียงจ้าวบัลลังก์ดังขึ้นอีกครา

"พูดไม่เป็น แต่ยังคิดจะช่วยถ่ายทอดวาทจาให้คนอื่น เช่นนั้นต่อไปก็ไม่ต้องพูดแล้ว"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622139.html>